

Gittai István

Egy nap két malőrje

Egyik malőrtől iszapba hasaltam.
Hát hová tűntek régi-jó reflexeim?
Másik malőrbe belegabalyodtam,
s vergődtem álmomban, mint hurokban a nyúl.

Az előbbin hamar túltettem magam:
szemtanú lurkókkal jóízút kacagtam.
Az utóbbi: mint megműtött gyomorban
az otthagzott csipesz. Az elvarratlan szál.

Csalódás

Forgalmas utca zajában,
mialatt vártam a buszra,
akácfa fürtös virága
felől fehér csábítás szállt
a szívemre. Pillanatom
beteljesült óhajtása
lehetett volna a méhek
által olyannyira kedvelt
illatos, mézelő forrás.

Csakhogy az orromhoz húzott
menyasszonykacsó-szerű ág
por ülte s benzinszagú volt.

Azóta csellójajongás,
méhkirálynői zokogás
és kaptári riadalom
baljós zúgása fülemben.

Hármashalom-oltár

Mi nem hódítani,
hanem gyógyítani
tereltettünk ide
világ közepibe,
ahol temérdekek
a sérelem-sebek.

Égi tudás fokán,
táltosok homlokán
napfényes Isten ül,
dehogyan tétlenül:
nyírerdő integet,
s árad a szeretet.

Botos Ferenc

Fekete-hegyi emlékezés

Egy túrajelzés hoz ide
itt hirtelen
aládől a hegytető
kis tisztáson áll a ház
felhőbe, szélbe
feszül konokul
a rakott kő
a lélek csendje mindenütt
az erdő, az ég
mind körbevesz
itt költő búcsúzott
egy áldás a szélben
még most is halkán
itt neszez